

Jozef Freinademetz prišiel do Steylu 27. augusta 1878. Keď sa ku nemu blížil, modlil sa Te Deum. Radosť zmiešaná s pocitom úzkosti sa miešala v jeho srdci. Upokojil sa však spomienkou na latinskú múdrosť: Qui dedit velle, dabit et perficere – ten, kto vzbudil túžbu, privedie ju aj k naplneniu.

Prvé dni

Mladý misionár písal dosť často. Rodičom opísal aj svoje prvé dojmy zo Steylu: „Je to naozaj dom Boží. Vládne tu duch zbožnosti a bázne Božej... Ešte som nič také nevidel; ani v Kassianeu, ba ani v seminári v Bressanone. Horlivosť, usilovnosť a jednoduchosť študentov sú pre mňa čímisi celkom novým. Hoci sú ešte mladí, uvedomujú si, že život treba brať vážne. Musí to tak byť, pretože všetci sa chcú stať misionármi. Preto som veľmi šťastný, že som tu a ďakujem Bohu, že mi dovolil prísť na toto miesto, kde sa môžem naučiť veľa vecí. Už som sa aj začal učiť čínštinu.“

Misijný seminár mal ešte len tri roky. Keďže jeho pôvodné kapacity nevyhovovali rastúcemu počtu kandidátov, pristavovali sa nové budovy. V malom seminári bolo celkovo v čase príchodu Jozefa do Steylu už 48 študentov. Prefektom študentov bol Hermann Wegener, ktorý bol

zároveň aj vydavateľom Malého posla Božského Srdca. Ján Janssen, brat rektora Arnolda, bol prefektom bratov postulantov a vydavateľom časopisu Stadt Gottes. Jozef Freinademetz sa stal piatym kňazom komunity v Steyli.

Na jar r. 1878 uvažoval rektor Janssen o vyslaní dvoch kňazov do Číny. Mali to byť Ján Krstiteľ Anzer a Ján Janssen. Anzer sa narodil v r. 1851 v Weinrieth v diecéze Regensburg, Bavorsko. Bol prvým klerikom, ktorý sa prihlásil vo februári 1875 Arnoldovi Janssenovi do vtedy ešte plánovaného seminára. Bol tak isto prvým kňazom misijného seminára, ktorý nebol vysvätený pre nejakú diecézu, ale titulom missionis – pre misie. Po vysviacke vyučoval v seminári a čakal na misijné určenie. Vyučovanie mu však príliš nevyhovovalo, takže by nebol veľkou stratou pre komunitu, keby odišiel do misií. Avšak Ján mal veľa vyučovacích hodín a okrem toho bol aj vydavateľom časopisu. Keby odišiel, dom by utrpel citeľnú stratu. V takejto situácii príchod Jozefa Freinademetza do Steylu prišiel rektorovi vhod. Trvalo len mesiac, aby sa rektor presvedčil, že sa novému členovi komunity dá dôverovať. Tak sa Jozef stal druhým kandidátom pre misie v Číne. Jozefa si obľúbil aj Anzer, ktorý sa spolu s ním vydal na misie do Číny. Vyjadril sa o ňom takto: „Jozef je mladý energický a odvážny kňaz. Verím, že v ňom nájdem vynikajúceho spoločníka v živote.“

Krátko po príchode zložil Jozef sľub poslušnosti na jeden rok v misijnom seminári. Zároveň začal svoj noviciát, ktorý mal byť prípravou na zloženie sľubov na tri roky. Keďže mal znalosti z gréčtiny, bolo mu pridelené niekoľko hodín vyučovania gréčtiny. Občas aj dirigoval malý spevácky zbor.

Odchod prvých misionárov sa plánoval na január 1879; bol to totiž aj klimaticky najvhodnejší čas na príchod do Hongkongu a Číny. Nepodarilo sa však vybaviť všetky potrebné materiály. Dôvodom bola pomalá komunikácia medzi Steylom, Propagandou fidei a apoštolským vikárom v Hong Kongu - Mons. Raimondim. Keďže pošta nefungovala tak rýchlo ako v dnešných časoch, trvalo to až do marca, kým sa všetko vybavilo. Medzitým sa musel Jozef odhlásiť z „vojenskej služby“ v „domácej garde“, v čom mu pomohol jeho bývalý profesor Mitterutzner z Bressanone, ktorý rád pomáhal misionárom.

Koncom novembra poslal Jozef veľmi úctivý list Jeho Veličenstvu cisárovi Františkovi Jozefovi, v ktorom ho pokorne prosil, aby mu – ako prvému misionárovi z Rakúska – zaplatil cestu do Hong Kongu. Cisár sa obrátil na spolok Nepoškrveného počatia Panny Márie, ktorý sa zaoberal podporou misionárov. Spolok sa však podporoval iba misionárov na Blízkom východe a nie v celej Ázii, a tak sa rozhodli iba pre 100 florintov. K tomu cisárovi pripísali, aby vo svojej štedrosti doplnil ich skromný dar. Cisár pridal ešte 100 guldenov a prostredníctvom veľvyslanca v Hagu ich odovzdal rektorovi Janssenovi. Darovaná suma však mohla pokryť iba jednu tretinu

cestovných nákladov.

V decembri a potom aj v januári strávili Anzer i Freinademetz niekoľko týždňov s otcom Smoreborgom, bývalým misionárom v Číne. Pôsobil na fare v Wijk/Duurstede a bol vynikajúcim učiteľom. Rozprával severočínskym dialektom, ktorým sa rozpráva v okolí Pekingu, a dal budúcim misionárom krátky úvodný kurz čínštiny.

Vo februári napísal Jozef svojmu priateľovi – tkáčovi: „Niekedy mi to pripadá veľmi vyčerpávajúce žiť ďaleko od mojich drahých, od domoviny s jej priateľmi a radosťami a vydať sa na cestu za novou domovinou. Cítim sa ako dieťa, ktoré musí začať všetko odznova ešte raz, naučiť sa nový jazyk, spoznať a zblížiť sa s ľuďmi, ktorí majú úplne iné záujmy a zvyky, s pohanmi, ktorí nikoho nemajú v takej nenávisti ako misionára, ktorý však kvôli nim opustil svojich rodičov, priateľov a domov; aj napriek tomu ho nazývajú: európsky diabol. Nie je to ľahké začať takýto život, pretože som bol šťastný medzi mojimi dobrými Ladinčanmi. Pre nič vo svete by som nepriniesol takúto obeť. Robím to iba pre môjho drahého Pána a Boha, a preto som šťastný a spokojný, i keby som mal zomrieť tisíckrát. Som si istý, že ma Božia milosť neopustí. To, čo ma najviac ťaží, je skutočnosť, že ešte nie je Božou vôľou, aby som odcestoval. Možno že budem musieť čakať až do jesene.“

Do jesene však nečakal. Prišla totiž správa z Propaganda fidei, v ktorom sa stanovil ich odchod do Číny z prístavu v Ancone (Taliansko) na 15. marec 1878. A tak sa Jozef musel opäť pripraviť na rozlúčku – teraz už zo Steylom.

Posledný deň

Slávnostná rozlúčka bola naplánovaná na nedeľu 2. marca. P. Freinademetz sa však postupne pripravoval na rozlúčku so Steylom. V nedeľu, 23. februára mal príhovor pre komunitu seminaristov a študentov. Rozviedol myšlienku evanjelia, v ktorom zaznelo podobenstvo o rozsievачovi (Lk 8). „Akými šťastnými by sme mali byť, že môžeme pomáhať pri rozsievaní dobrého zrna, Božieho Slova. Prv však, než budeme poverení touto úlohou, musíme sa podrobiť skúške, ktorú od nás žiada Božský Záhradník, aby sme sa najskôr naučili kultivovať malý kúsok zeme – naše vlastné srdce.“ Potom pokračoval v tom, čo všetko treba vytrhnúť ako burinu a čo zas zasadiť. Nakoniec im odporúčal lásku ku krížu. „V hornatom Tyrolsku možno vidieť obraz ukrižovaného všade, kde sa len pozriete: na každej ceste a chodníku, na poli i v lese, na kopčeku i na horskom končiari. Dobré to padne každému, kto si po namáhavom výstupe potrebuje oddýchnuť a nabráť dych, keď si sadne na chvíľu pod kríž a zahľadí sa na

Napísal Balek Robert
Piatok, 14 Január 2011 21:53

toho, čo na ňom visí... Aké nádherné by to bolo, keby ste si už teraz osvojili zvyk čítania z tejto knihy kríža čo i len na päť minút! Ak by sa pomínuli všetci učitelia duchovného života a stratili sa všetky duchovné príručky, a zostala by vám iba kniha kríža – bohato by vám stačila... Čas beží veľmi rýchlo a o chvíľu iní študenti zasadnú na vaše miesta. Nad našimi hrobmi, - iba Boh vie, kde to bude – bude rásť tráva, ale nie nad našimi dušami. Naše duše budú žiť naveky!“

Vo štvrtok, 28. februára, zložil podľa predpisov konštitúcií sľub poslušnosti, ktorý ho zaväzoval na päť rokov vernosti misijnému semináru a misiám.

Deň rozlúčky sa rýchlo blížil. V sobotu večer pred rozlúčkou študenti pripravili v záhrade fakľový sprievod spolu s krátkym spoločenským programom. Spievali sa piesne a recitovali básne. Potom každý z odchádzajúcich misionárov povedal pár slov. P. Freinademetz sa prihovril týmito slovami: „Pred siedmymi mesiacmi som opustil hornatý domov, čo bolo pre mňa veľmi ťažké a bolestné; ale tu v Steyli som našiel druhý domov. Steyl sa mi naozaj stal veľmi drahým, no teraz ma Pán volá, aby som si išiel hľadať za morom už tretí domov. Pôjdem tam, kam ma volá a zanechám všetko, čo ma ešte stále spája s Európou, aby som sa mohol na Ďalekom východe oddať celý, so všetkými svojimi silami, službe Najvyššiemu Bohu. Dúfam, že neskôr uvidím aj mnohých z vás. Dovidenia v Číne!“

Kým falke v rukách študentov a hviezdy na oblohe osvetľovali nočnú oblohu, trblietajúcu sa na hladine Maasy, asi stočlenný zástup spieval po prvý krát tkz. pieseň rozlúčky: „Nuž choďte bratia, Boh je s vami.“ Pieseň, založená na melódii od Mozarta, + sa stala rozlúčkovou hymnou, ktorá po desaťročia vpreádzala stovky misionárov do misií.

„V bolestiach i radoostiach sme spojení v Ježišovom srdci, teraz i na veky zjednotení.“

Nasledujúci deň bola slávnostná sv. omša, ktorú celebroidal ich učiteľ čínštiny otec Smorenborg; asistovali mu obaja misionári. Počas obeda prišiel aj apoštolský nuncius Mons. Capri z Hágu. Popoludní o druhej hodine bol v komunitnej kaplnke veľmi dojímavý obrad, ktorý sa skladal z dvoch častí: odovzdávania krížov a bozkávania nôh. Najskôr nuncius Capri odovzdal obom misionárom misijné kríže. Potom nasledoval dojemný obraz bozkávania nôh. Ako prvý si k nohám misionárov pokľakol rektor Arnold Janssen a po ňom nasledovali ostatní členovia komunity. Hneď potom sa pripravili na odchod. Ešte posledná návšteva Najsvätejšej sviatosti, ktorá bola vystavená od skorého rána, a potom v sprievode rektora Arnolda prišli k pripravenému voz, ktorý ich odviezol na železničnú stanicu do Kaldenkriehen. Pre P. Freinademetza to bola rozlúčka so Steylom a Arnoldom navždy. Títo dvaja muži sa už nikdy

Jozef Freinademetz - 4 - Steyl

Napísal Balek Robert
Piatok, 14 Január 2011 21:53

počas života nestretli.